

7/2009 – ročník II.

Zákon schválnosti

Vzpomínáte, kdy jste naposledy do-
bíhali tramvaj, a ona vám ujela přímo
před nosem? Nebo kdy jste v noci namís-
to spánku hodiny a hodiny obdivovali
strop, stěny a okna svého pokoje? Zákon
schválnosti nás totiž pronásleduje každý
den.

Snad každá žena zná tu nepříjem-
nou situaci, kdy ověšená taškami
s nákupem hmotnosti pytle s cementem
bezmála tři minuty hledá v kabelce ten
malý cinkající svazek klíčů. S každou další
vteřinou pak její naděje, že nahmatá onu
malou kovovou věc, klesá. Její už tak dost
hluboké zoufalství se změní ve vztek,
když se u dveří objeví dotěrný soused
středního věku a namísto ochotné pomo-
ci si ochotně začne stěžovat na protivné
sousedy v domě, na to, jaké je dnes
úmorné vedro a jak se už těší, až si dá
doma toho vychlazeného lahváče. Žena
nakonec svůj boj s klíči vzdá a vysype
obsah kabelky na zem. A zatímco soused
dále horlivě pomlouvá spolubydlící a
velmi zálibně sleduje její sukni, žena
odemkne dveře a vpluje do domu. Už by
se zdálo, že si svůj příděl zákonu schvál-
nosti vyčerpala nejméně na týden. Ale
kdepak, náš milý přítel je tu zase. Tendo-
krát, když vybaluje nákup z tašky. Krabice
mléka, dvě roľky toaletního papíru, rozbi-
tý jogurt, rozlítý po všech ostatních vě-
cech, a sáček s rohlíky, které se v dalším
okamžiku válejí po zemi, jelikož jej chytila
za opačný konec.

Zákon schválnosti nás zkrátka do-
provází všude. Je to jediný zákon, který
funguje na 120%. Kdyby vše fungovalo

alespoň z poloviny tak, jako zákon
schválnosti, žili bychom téměř
v absolutním řádu. Jenže naše zákony
neustále někdo mění, ruší, přidává tuto
výjimku a tamtu výjimku. A právě v tom
je zákon schválnosti spravedlivý – bez
výjimky se děje každému a vždy tu byl, je
a bude.

Veronika Tesařová (G6)

**Prezentace ročníkových
prací studentů PL3
březen 2009**

Jaro

Jaro je něco krásného. Je to v určitém slova smyslu osvobození od věčného mrazu. Mám velmi ráda květiny a právě v tomto ročním období kvetou ty nejkrásnější. Jaro je i teplotně vyvážené. Není velká zima, ale ani velké teplo.

S jarem se vracejí i krásní ptáci, třeba skřiváci. Krásně zaspívají a i tímto krásným a jednoduchým gestem dokáží znovu rozzářit lidské obličej. O jaru se říká, že je to období zamilovaných. Jaro má ode všeho kousek. V tomto ročním období jsou obsaženy jak prázdniny, tak i škola. Je krásné vidět kvést stromy, je úžasné pozorovat výkvět prvních lístečků. Když chodívám ven (a to je na jaře velmi často), zaposlouchávám se do přírody. Jen tak stojím, poslouchám a mlčím... Přenáší mě to do jiného světa. Necítím žádné starosti, jen klid a pohodu... Pokud vyjde našťvaný člověk do přírody, tak se této pohodě, kterou jaro přináší, neubrání. Když jdu do školy, láká mne to zpívat si písničky...

Jaro mi dává odvalu zažít něco jiného, něco nového, ale především krásného. Jaro je pro mě každý rok jiné. Je něčím zvláštní a obohacené. Má v sobě kouzlo, které mi dodává dobrou náladu a energii žít. Proto mám jaro ráda.

Helena Žižkovská (G1)

Naprosté vyčerpání, oči jako pomeňranče. Taky znáte ten pocit, kdy se blíží závěrečné vysvědčení? Celý rok poměrně klid, a pak to přijde: pololetní práce z matematiky, německého jazyka, písemka z literatury, dějepisu, chemie, fyziky, čtenářský deník, slohová práce, „laboratorika“ z biologie, španělský překlad, esej do angličtiny a práce do zeměpisu. A v neposlední řadě ústní zkoušení náhodně vyvolaných studentů. A rodiče ještě nezapomenou poznamenat, jak se jejich potomek „fláká“ a pořád jen vysedává na internetu. Jak ale vysvětlit této generaci, že se snažíme vyhledat informace ke studiu, které jinde nenajdeme, jako je třeba čtenářský deník nebo slovíčka do jazyků, když nám je učitelé nevytisknou?

Ne že bych to já s tím studiem zrovna nějak přeháněla, ale musím dát rodičům najevo, že nejsem až tak neschopná a že umím i něco jiného než utrácet peníze.

Je nedělní poledne a mamka na mě ječí: „Oběď!“ Když na svém talíři vidím tu leklou rybu a uvědomím si, že bych se vši přesností měla znát její čeleď, třídu, řád, správně pojmenovat každíčkou kost v jejím těle, století, kdy byla poprvé objevena, určit přesnou trasu, kterou putovala, než se mi dostala na talíř, chemický vzorec obsahu jejího žaludku, vypočítat její rychlost v protiproudu vody a popsat její psychickou analýzu, udělá se mi mdlo, překonám se a jdu se raději učit.

Mám v hlavě plno matematických a fyzikálních vzorečků, dat narození a úmrtí všelijakých Ludvíků a Vilfrédů, umím díla již dávno zesnulých autorů, znám vzorec pro výpočet pohybu osamocené koule a

plno dalších nezbytných věcí. Chvílemi se mi zdá, jako by mi měla hlava vybuchnout, ale vím, že tento pocit brzy přejde, protože jak je generacemi přede mnou ověřeno, ta spousta informací, které musím do hlavy za poměrně krátkou dobu nasoukat, se za stejně krátkou dobu zase vypaří – tzv. zákon akce a reakce. Určitě jste si této zákonitosti také všimli, protože čím víc se učíte, tím méně toho umíte.

Takže, milí žáci, školáci, předškoláci, maturanti, skoromaturanti, vysokoškoláci i vy ostatní, pamatujte: Učíte-li se proto, abyste si zapamatovali, zapomenete. Učíte-li se však proto, abyste porozuměli, zapamatujete si!

Tereza Malíšková (G6)

... s Alžbětou Pilerovou

Jak ses dostala ke klavíru a vůbec k hudbě?

Dědeček (Petr Fiala – pozn. red.) je hudebním skladatelem a dirigentem Českého filharmonického sboru a babička učí na základní umělecké škole. Už jako malá jsem s nimi navštěvovala různé koncerty. A jelikož babička vyučuje klavír a její děti na něj také hrají nebo hrály, vedla ke klavíru i mě (a dnes i některé mé sourozence).

Jak dlouho už hraješ?

Babička se mnou už od mého dětství často zpívala písničky, nebo se mnou vyťukávala různé tóny na klavír, ale oficiálně jsem začala hrát v hudebce až v 1. třídě.

Cvičíš hodně? Baví Tě cvičit?

Jelikož se účastním různých soutěží a koncertů, tak bych měla cvičit opravdu hodně, ale zejména školní, ale i domácí povinnosti mi to příliš nedovolují. Školy je čím dál víc a já bych s přibývajícím věkem měla i více cvičit, ale spíš mám pocit, že je tomu naopak. A tak se snažím hrát (i když ne moc) každý den. Cvičit mě baví, ale jsou chvíle, kdy se musím hodně přemáhat ☹.

Jak často tedy hraješ?

No... (přemýšlí). Přes týden něco přes hodinu denně, v sobotu se snažím dvě hodiny, někdy, když to jde, i více. Ale abych řekla pravdu, je to vzhledem k

náročnosti skladeb a soutěží dost málo. Mí konkurenti na soutěžích cvičí i tři a více hodin denně (a to nemluvíme o víkendech) a to je tedy opravdu o „něco“ víc. Ale stejně se divím, že při tak malé frekvenci cvičení hrají tak, jak hrají.

Už jsi řekla, že navštěvuješ soutěže. Jaké?

Od 7 do 11 let jsem se účastnila mezinárodní soutěže AMADEUS, každé tři roky hrají na soutěži ZUŠ a od 12 let jezdim i na pražskou celostátní soutěž Prague Junior Note, která je bohužel jen do 15 let, a tak pojedu letos naposledy.

Baví Tě soutěže?

Ano. Soutěží se však neúčastním kvůli diplomům, i když často si nějaký přivezu, ale především si jedu zahrát a dopřát si další koncert v krásném sále s krásným klavírem. A právě na těchto soutěžích získávám velice cenné zkušenosti, jak se například vyrovnávat s trémou, bez které se má vystoupení bohužel neobejde.

Máš také nějaké jiné koníčky kromě tohoto?

Samozřejmě. Velice mě baví plavat. Nejen, že se protáhnu od neustálého sezení ve škole a u klavíru, ale také trochu vypnu a dám svému mozku na chvíli „stop time“. Kromě plavání také ráda jezdím na kole a miluju procházky jak po lese, tak po horách.

Jaký máš doma klavír?

Máme pianino, které na rozehrání a cvičení etud stačí, a jinak chodím cvičit k babičce na křídlo a v sobotu cvičím v hudebce.

Jakou hudbu posloucháš?

Tak to vás teď všechny trochu zklamu, protože v moderní hudbě nemám téměř žádný přehled. Poslouchám nahrávky svých skladeb, nebo i jiných od různých interpretů, abych získala inspiraci, různé klavírní koncerty, ale i skladby pro orchestry či komorní soubory. I přesto si však, abych se alespoň trochu od-poutala od klasiky, poslechnu např. Queen ☺.

Jaký je Tvůj oblíbený film?

Film? Tak to bude těžší, znám jich tolik, že bych si mohla vybírat, ale ten, který si pustím snad za každých okolností, je Past na rodiče.

A oblíbená kniha?

V dětství jsem milovala Káju Maříka a foglarovky. V poslední době těch oblíbených už moc není, protože čtu převážně povinnou četbu, která se mi tedy příliš nezamlouvá. Z těch posledních, co se mi líbily, to byla Panna ve zbroji od M. Twaina nebo Bez dcerky neodejdu.

Co bys chtěla vzkázat čtenářům Lercháce?

Aby se drželi toho, co je baví, a šli za svým cílem, i když to s sebou nese někdy velké překážky a nepochopení. Ale jak se říká: Trpělivost přináší růže.

Děkujeme za rozhovor a přežeme mnoho úspěchů!

Alžběta Pilerová

- narodila se 25. června 1994 v Brně
- v letech 2000–2005 chodila na brněnskou Cyrilometodějskou církevní základní školu
- v současnosti je studentkou kvarty Cyrilometodějského gymnázia
- navštěvuje ZUŠ, Veverří 133
- ocenění:
  - soutěž ZUŠ: 1. cena, 2x 2. cena, 3. cena
  - soutěž Amadeus: 1. cena, 2x 3. cena, 1x čestné uznání
  - soutěž Prague Junior Note: čestné uznání (14. místo z 38), čestné uznání 1. stupně (7. místo z 34), 2. cena
  - Brněnské kolo: 1. místo
- má tři sestry a jednoho bratra

U klavíru

*Anna Kubešová,
Tereza Lerchová (G4)*

Udílání 3. ceny v 6. kategorii na soutěži Amadeus

Miloslav Šimek: Besídka bývalých žáků zvláštní školy

Exkurze do ZOO

V naší třídě byla nejoblíbenějším předmětem biologie. Její výuka měla na škole svou tradici. Starší spolužáci nám vyprávěli o bývalém profesoru Lehnickém, který se na osnovy neohlížel a výklad omezoval jen na kreslené výklady ryb. Teprve inspektor prý objevil závažný fakt, že profesor Lehnický je němý, a tudíž k výuce nezpůsobilý. Náhradu do konce roku ředitel nesehnal, protože se proslýchalo, že v biologickém kabinetu straší. Suploval tedy školník Vaňkát, který byl znám jako milovník přírody a choval na školní zahradě králíky v šesti kotcích. Měli jsme jej také rádi. Učením nás nezatežoval. Přišel do třídy, otevřel přípravy a četl: „Téma hodiny: Králíky. Cíl: Nakrmit je.“ Pak přípravy zavřel, seřadil nás a dodal: „To byste, kluci, nevěřili, co ty potvory sežerou.“ Znamky pak dával z hlavy podle váhy nůše. Kdo přinesl trávu povadlou, dostal poznámku, že je drzý. Nejlepší známky z biologie nosil domů šplhoun Brumlám, který dokázal za hodinu natrhat nůši čtyřlístků a ještě vyčistit kotce a bobky srovnat na hnůj podle velikosti.

Po prázdninách, právě když jsme si chystali nůši na biologii a šplhoun Brumlám se vytasil s novým srpem, vešel do třídy místo školníka zcela jiný pedagog a řekl: „Jsem doktor Zelí a vy jste moji žáci. Opakujte to po mně.“ Doktor Zelí byl možná učený pán, ale kázeň ve třídě neudržel. Co chvíli se ozývaly výkřiky:

„Pozor, Zelí, zajíc! Nazdar, Košťále!“ atd. Vrchol drzosti si dovilil repetent Pelnář, který v sobotu pozval pana doktora na nedělní oběd řka, že mají vepřovou s knedlíkem a maminka marně shání přílohu. Zelí smutně pokýval hlavou: „Pochopil jsem tvůj špatný vtip, chlapče. V neděli budete na výletě a já bych jako hlupák klepal na dveře. Jsem chytřejší, než si myslíš.“ Při jedné hodině jsme tak hlučeli, že vtrhl do třídy ředitel a pravil ironicky: „Pardon, doktore, nevěděl jsem, že přednášíte. Zdálo se mi, jako by tu válcovalek plech.“ Tehdy se poprvé Zelí rozzuřil. „Vy nehodní chlapi,“ zašeptal, „za trest vám dnes neprozradím nic nového o ježkovi.“

Nezapomenutelným zážitkem školního života byla pak návštěva zoologické zahrady. Již týden před stanoveným datem výpravy sršel Zelí vtipem a dobrou náladou. „To uvidíte, co je na světě zvířat,“ holedbal se, „a každé jiné! Jen o jedno vás prosím, děti moje takřka vlastní. Nekrmte zvířata!“ Všichni jsme to svorně slíbili. Jenom Pelnář povstal a řekl pevným hlasem: „Já budu krmit hrocha. Líbí se mi, že je špinavej!“ „O tebe strach nemám, Pelnáři,“ zasmál se Zelí, „ty jsi lakomý. Jak tě znám, od tebe zvířata neuvídí.“ Pelnář si sedl a huhňal výhrudně: „Uvidíme, hlávko!“

V pondělí ráno jsme se sešli na nádraží v 7.00. Pelnář přišel v 7.05, neboť vlácel za pomoci svého děda velký tlumok laskomin pro hrocha. V 7.15 odjel vlak bez nás a v 7.32 přiběhl určený profesor Zelí. „Promiňte, chlapi, ale nemohl jsem najít nádraží,“ omlouval se pokorně a hned nato vykřikl: „Pelnáři, okamžitě nech to žrádlo pro hrocha doma!“ Repetent drze tvrdil, že veze chudé

neduživé tetě do Prahy výslužku, což mu děda bázlivě potvrzoval. Zelí se upokojil. Pak přiložil ucho na koleje a pravil: „V 9.48 jede další vlak.“ A skutečně. Přesně v 9.48 stál vlak před námi. Sice nákladní, ale stál. Cesta na uhlí ubíhala klidně až na to, že Zelí občas vypadal z vagónu, když si prohlížel krajinu. Konečně jsme stanuli před zoologickou zahradou. „Prosím o slevu,“ žádal profesor. „Nedělejte nám ze ZOO holubník, pane mistr,“ obořil se vrátný, „horničtí učni jsou hlášeni až na čtvrtek!“ Učitel zrudl: „Jsem doktor Zelí a toto je jedenáctiletka z Pyšel. A chci slevu!“ „Já tvrdím, že z vás padá mour a umažete nám zvěř,“ trval na svém vrátný, „proto zaplatíte plnou cenu.“ Profesor odvedl vrátného stranou. „Nechci slevu zadarmo,“ pravil vychytrale a položil na stůl stokorunu. Vtrhli jsme do zahrady. Právě když učitel hledal cestu ke lvům, spatřili jsme dva prchající zřízence a zaslechli křik: „Zachraň se, kdo můžeš, hroch se utrh!“ V tu ránu byl Zelí na stromě. „Vím, co hroch dovede, všichni do lavic, končím exkurzi!“ Hledali jsme úkryty, kde se dalo. Většina našla útočiště v pavilónu opic. Chlotečka Petr, syn krotitele, se schoval u tygra a strkal mu ve strachu před hrochem hlavu do tlamy. Nutno dodat, že otec nebožtíkův znal tento trik zřejmě lépe. Milovský Alois, tlouštík třídy, který k opicím nedofuněl, se ukryl u krajty. „Pane profesore,“ volal, „to je zajímavé, jak je ta užovka přítulná. Jak mě přátelsky obtáčí!“ „Nadechni se, Milovský,“ volal Zelí zoufale, „to je krajeta!“ Pak zavřel oči a šeptal: „Vidíš, blbe, kdyby ses byl učil. Hady jsme měli předminule...“

Náhle jsme si všimli, že jediný, kdo se neukryl, byl Pelnář. Stál na cestičce,

pak přiložil ucho k zemi a volal: „V 17.05 je tu hroch!“ „Až v 05“, divil se Zelí, „to mohu ještě seskočit a rozplést Milovského.“ Sotva se však učitel dotkl země, byl tu hroch. O pár vteřin později už pedagog vozil po zahradě. „To byl špatný vtíp, Pelnáři,“ volal doktor Zelí, „připrav si žákovskou knížku.“ Po dvaceti minutách dostihů však přestal Zelí zřejmě vnímat. Zakousl se hrochovi do kůže a již dávno neřídil jeho směr. Pelnář se zajíkal smíchy. Nato otevřel vak hrochových pochoutek. Tlustokožec zavěťřil a zaryl hlavu do pytle. Zelí se sesunul k zemi a vleže Pelnářovi děkoval. Po chvíli přežraný hroch zjhl jako dítě, a dokonce před Zelím panáčkoval. Pak se nechal klidně dovést do svého bazénu.

Pelnář dostal od vedení ZOO za odměnu náramkové hodinky a od té doby je s učitelem jedna ruka. Zelí chodí k Pelnářům na obědy a repetent má pod postelí list ze žákovské knížky s pochvalou: „K záchraně profesora před zlým buvolem neváhal obětovat výslužku pro chudou, nemocnou tetu.“

Veronika Králová (G4)

Bajky Barda Beedleho

Říká vám něco jméno Harry Potter? Určitě ano. Pokud jste žádnou knížku o něm nečetli, nevadí, Bajky Barda Beedleho se dají číst i jako samostatná kniha. Jestli jste však ságu četli, možná si vzpomene, že se v sedmém díle mluví o příběhu Tři bratři. Vystupují v něm tři bratři, kouzelníci, kteří se setkají tváří v tvář se smrtí, ale přelstí ji a nezemrou. Za to, že ji přemohli, si mohou něco přát. Nejstarší si přeje mocnou hůlku, druhý životodárný kámen a nejmladší neviditelný plášť.

Příběh má lidem ukázat, že moc není všechno, že důležitá je láska a skromnost. V bajkách, o kterých se učíme v literatuře, se používá personifikace (tj. zvířata mluví a chovají se jako lidé). Mají lidi poučit, poukázat na nějaký lidský nedostatek. U pěti příběhů v knize je to totéž, jen s tím rozdílem, že místo zvířat zde vystupují kouzelníci a čarodějnické pomůcky – mluvící kotlíky, kouzelné fontány. Každá bajka také poukazuje na nějakou lidskou vlastnost a plyne z ní poučení.

Jako příklad uvedu příběh s názvem Fontána příznivé sudby. Vypráví, jak už název napovídá, o kouzelné fontáně, ve které na každého, který se v ní vykoupě, po celý zbytek života čeká vše, co si přeje. Vykoupat se v ní je však možné jen jednou za rok a povede se to jen jednomu nešťastníkovi, jemuž se podaří dostat se do zahrady, kde fontána stojí. Poté musí tento odvážlivec překonat různé překážky, a tak se za odměnu může vykoupat ve fontáně a žít v blahobytu. Tentokrát se

však povede vstoupit do zahrady hned čtyřem lidem: chudé čarodějce Althedě, nemocné čarodějce Ashe, krásné čarodějce Amatě se zlomeným srdcem a siru Smůlovi, jehož jméno mluví za vše. Cestou musejí obětovat důkaz své bolesti, plody své práce a poklad své minulosti. Když přijdou na vrcholek, kde fontána stojí, nemocná Asha je na pokraji svých sil. Chudá Altheda tedy natrhá byliny, Ashu jimi vyléčí a poté prohlásí, že fontánu už nepotřebuje; lektvary z bylin si vydělá dost peněz a koupí si novou hůlku. Uzdravená Asha se také nechce vykoupat – už ji nemoc netrápí, a proto fontánu také nepotřebuje. Ale ani Amata již nechce, neboť voda v potoce, do něhož vhodila své vzpomínky na zlého milence, z ní smyla veškerou lítost, a ona tak pochopila, že to byl krutý nevěrný ničema; nabídla tedy siru Smůlovi, aby se vykoupal on. Ten byl po koupeli tak nadšený ze svého štěstí, že požádal Amatu o ruku. Ta přijala a byla ráda, že konečně našla toho pravého muže. Všichni čtyři, čarodějky i rytíř, pak prožili dlouhý a šťastný život. Nikdo z nich ale nevěděl jednu věc: že voda ve fontáně... A to už si přečtěte sami ☺.

Každá bajka v knize má dlouhý a vtipný komentář Albuse Brumbála, který píše poznámky a postřehy k hlavním hrdinům, nebo popisuje, jak se na příběhy dívá kouzelnická společnost či přidává příhody v Bradavicích s bajkami nějakým způsobem spojené.

Knížka je vtipná, poučná a psaná ve stejném stylu, jakým J. K. Rowlingová píše o dobrodružství Harryho Pottera, což se mi líbilo. Líné čtenáře může nadchnout, že její rozsah je jen něco málo přes sto stran, takže ji lze přečíst jedním dechem,

jako se to povedlo mně. Jediné, co bych knížce vytkla, je právě to, že je tak krátká. Uvítala bych daleko více povídek, nejen pět. Velmi se mi líbily, protože byly milé, vtipné a inteligentní.

Zkrátka knížku všem doporučuji. Opravdu nemusíte mít strach, že byste kvůli souvislostem museli číst sedm tlustých (ale čtivých!) knih o Harrym (možná jen ten sedmý...). I tak vás pobaví, poučí (jako třešnička na dortu budou hezké ilustrace J. K. Rowlingové), a vy tak budete mít další knížku do čtenářského deníku – pokud se vám tedy bude chtít psát obsah. Ale jsem si jistá, že se vám chtít bude, že? ☺

Hodnocení knihy: 95%

Lucie Říhová (G4)

V tomto jarním čísle nás zajímalo: *Jakou hudbu posloucháte?*

Eliška Křivánková (VHC1)

- rock
- Simple Plan

Hana Hověžáková (VHC1)

- rock a disco
- Metallica, Simple Plan

Anna Prchalová (G1)

- všechno, ne vážnou hudbu

Edita Dolníčková (G3)

- rock

Anežka Přikrylová (G5)

- hardcore, indie, elektro
- Bring me the horizon, IAMIX,
Underoath

Markéta Beránková (G4)

- vše kromě dechovky
- AC/DC

sestra Františka

- Čechomor, Javory, Hradišťan

*Tereza Benešová,
Martina Hermannová (G4)*

DISCLAIMER:

Následující příspěvek obsahuje subjektivní pohled na věc, a proto nemusíte být s jeho obsahem naplno ztotožnění.

Seznamte se aneb Tak toto je Filtr

Vážení čtenáři Lercháče, v dnešním opravdu speciálním aprílovém čísle (i když, pravda, tak trochu opožděném) mám pro vás něco jedinečného. Rozhovor s nejslavnější kapelou na světě, s kapelou, kterou si dávali za vzor i takoví velikáni, jako jsou Nirvana, U2 nebo Metallica... S kapelou Filtr. Ovšem nejdříve je budu muset krátce představit. Ačkoli se to zdá nepravděpodobné, i na naší škole by se mohli najít tací, kteří se o hudbu vůbec nezajímají, a tudíž tyto velikány (velikánky?) neznají.

Filtr obsahuje pouze dvě členky, a to dvě krásné slečny z kvarty, Terezu Benešovou, která je obecně známá pod přezdívkou Bena a má ráda olivy, a Martinu Hermannovou, která olivy ráda nemá... A protože tohle byla asi jediná podstatná informace, kterou se v následujícím rozhovoru nedočtete, myslím, že můžeme začít...

Ahoj, Filtře! Můžete se čtenářům Lercháče nějak představit?

Bena: Ahoj, redakce Lercháče! Jsme hudební skupina a fungujeme už kolem dvou let.

Marta: Víc! Už od primy!

Bena: Takže kolem tří let. Daly jsme se dohromady ve frontě na oběd.

Můžete nám o tom říct něco víc?

Marta: Jó, to byla zábavná story. To takhle jednou Bena stála ve frontě na oběd, a já jsem za ní doběhla, že mám zapečené těstoviny se šunkou, a začala jsem to zpívat. A pak se ke mně přidala i Bena...

Bena: ... a vznikl náš velký megahit Se Šunkou. Vlastně tam vznikl celý Filtr. Základní pointou všeho je, že zpíváme jenom a jenom o jídle.

O Beně je také známo, že je velmi vtipná. Beno, můžeš nám říci nějaký vtip!

Bena: Né, to nejde. To byste tu všichni popukali smíchy.

Marta: Tak řekni to svoje „Hop a je tu Benoop!“

Bena: Hop a je tu Benoop! (pětiminutový záchvat smíchu)

Prý jste lepší než Chuck Norris...

Bena: Ano, překonali jsme většinu rekordů, o kterých si Chuck Norris myslí, že je v nich první, on napočítal do nekonečna dvakrát, my však třikrát! A děti možná nosí pyžamo se Supermanem, Superman pyžamo s Chuckem Norrisem, ale Chuck Norris nosí pyžamo s námi.

Marta: Ale raději to tajíme.

Tak to jste takoví nadlidé, ne?

Bena: Ne, my jsme normální lidé a dokážeme o sobě říct, že máme své chyby, i když ty chyby nejsou moc velké.

Marta: Když jsme byly mladší, byly jsme hodně namyšlené, ale teď už nemáme ani chybičku!

Co plánujete do budoucnosti?

Bena: Protože máme spoustu nových písniček, hodláme vydat CD, jehož zatím pracovní název je Čokoládový desert.

Marta: Od písničky Svačina sestry Cyrily, po Jabličko sestry Františky, včetně Vojtova burčáku.

Bena: A Jankova kvěťáku.

Kdy má toto album vyjít? Plánujete i nějaký ten křest?

Bena: Očekáváme to koncem kvinty (nebo tak nějak), nespěcháme na to.

Marta: Chceme udělat cedéčko, které bude plné našich velkých hitů a...

Bena: ... a které bude mít víc jak pět minut.

Marta: Chtěli bychom teď připravit opravdu něco delšího.

Bena: Projekt trvajíc třeba deset minut, nebo i víc!

Věnujete se i nějakým jiným uměleckým aktivitám?

Marta: Točíme seriály, a někdy se pustíme i do filmů. Jedněmi z těch známějších seriálů jsou třeba: Den ze života Beny, Máte mě rádi? nebo Mezi námi závislími.

Chcete ještě něco vzkázat čtenářům Lercháče?

Bena, Marta: Buď cool, pij filtřík!

Děkuji za rozhovor!

Vanessa Špačková (G4)

Zastavte svět

FOR SALE – NA PRODEJ, skvěje se velká cedule na staré cihlové zdi, vedoucí okolo dávno opuštěné továrny. Nápis vyhlíží zašle a je téměř nemožné jej přečíst z větší vzdálenosti. Dokonce i břečťan, plazící se po celé zdi, jej jakoby soucitně obrůstá, aby mu dal poslední šanci na spatření předtím, než déšť smyje poslední písmena. Z továrny za zdi číší minulost z každé cihly betonového bloku, z každého kamínku na příjezdové cestě, dokonce i ze sazí, kterých jsou plné komíny. Nebyla vždy tak prázdná a opuštěná. Více než sto let dovnitř i ven proudily generace dělníků a je jedno, zda pracovali pro císaře pána, republiku, Führera, lid či zahraničního investora. Žili své životy silně spjaté s továrnou, pro mnohé z nich se životem stala a některým jej zase vzala. Továrna na municí.

Možná tady u podivně vyhlížejícího stroje vyrobil dělník kulku, která si našla srdce jeho syna v bahnitém pekle u Verdunu. Možná o několik let později jeho vnuk nabíjel kulometný pás, určený k obraně vlasti v pohraničním bunkru, který ale nakonec skončil v těle jeho matky, popravené za falšování lístků na máslo. V hale naproti mohla být naplněná pískem bomba, určená pro tureckou mešitu s dvěma tisíci muslimů shromážděných k modlitbě. Možná to byla jedna z těch, kterou 11. září 2001 odpálili Iránci na palubě letadla United Airlines letu 93. Anebo ta, která 7. července 2005 zabila v londýnském metru tisíce lidí. O kus dál

se montovaly miny mrzačící stejnou měrou americké vojáky, vietnamské partyzány a civilisty, indické dělníky i etiopské děti.

A v kancelářích nahoře nad tím vším se nakonec rozhodlo o uzavření továrny. Ten nápis tam možná napsal některý z dělníků, ale vím, že to mohl napsat kdokoli z vás a nemusel by ani znát nic z pamětí továrny za zdí, protože většině lidí stačí jejich vlastní zážitky k tomu, aby je podobná věta napadla. Ovšem ne každý by mohl být jejím autorem. Chodit po městě se štětcem a kbelíkem červené barvy by bylo zvláštní. Z toho vyplývá, že napsání věty „ZASTAVTE SVĚT, CHCI VYSTOUPIT!“ bylo plánovaným aktem. A proto ji musíme brát ještě vážněji.

Nezdá se vám, že se v dnešním světě neustále za něčím ženeme? Čas je to, co nám chybí. Jsme neklidní, podráždění a běžíme stále jakýsi závod o štěstí na modré planetě. Nemáme čas žít, ani umírat. Nemáme čas sít, ani sklízet. Nemáme čas plakat, ani smát se. Nemáme čas nařikat, ani tančit. Nemáme čas objímat se, ani rozcházet se. Nemáme čas mlčet, ani mluvit. Nemáme čas nenávidět, ani milovat. Nemáme čas... Život je krátký (nebo možná příliš dlouhý) a žít ho tak špatně, bez lásky, to je to, co by měl každý dobře zvážit. Ti, kteří příliš spěchají do cíle a nemají na nic čas, předběhnou jednou i to, co na ně čeká...

Kdoví, možná už za pár let zeď zcela zmizí, přijedou ohromné buldozery a poslední z komínů se v ohromném mračnu prachu a sazí s majestátním hukotem snese dolů ke své zkáze. Přijedou bagry, naloží hromady suti a přijedou nové nákladáky, tentokrát tvořit. Možná zde postaví nějaký supermarket nebo gigan-

tické zábavní centrum. Nikdo už si nevpomene na zašlá písmena na staré cihlové zdi. Možná někdy poběží malé dítě trávou za parkovištěm a zakopne o kus cihly. Zanadává si, cihlu odhodí a ta v letu zlomí jednu rozkvetlou květinu. Možná za několik let ono dítě, nyní již dospělé, půjde kolem zdi supermarketu, opatrně se rozhlédne a třesoucí se rukou sprejem nastříká na zeď nápis ze čtyř slov, dvaceti čtyř písmen. Když odchází, po tváři mu tečou slzy. Chce vystoupit...

Lenka Matysová (VHC4)

POEZIE

Jaro

Horo, horo, horo,
začalo už jaro.
Slunce svítí,
voní kvítí.

Voní, voní také les,
tak už přece z pece slez.
Zima už odešla, zima je pryč,
jaro už dostalo od dveří klíč.

Velikonoce se blíží,
holky na vajíčka shlíží.
Kluci pletou mrskačky,
na holky i babičky.

Vajíčka se barvou třpytí,
městem voní luční kvítí.

*Helena Ukropcová,
Vladimíra Syrovátková (G1)*

Jaro

Když jahůdky dozrávají,
Radost, ta je všude, páni!
Dětičky je mají rádi,
jsou to prima kamarádi.

Rodí se nám koťátka,
jsou to milá mláďátka.
Maminka je má moc ráda,
až mě z toho bolí hlava.

Na drátech jsou vlaštovky,
a na stromech poštolky.
I když někdy pořád prší,
radost ze všech jenom srší.

Děti, ty si pořád hrají
a jablka stále zrají.
Léto už je za vraty,
a je konec roboty.

*Kristina Lédlová,
Ludmila Březinová (G1)*

FEJETON

Otrokem vlastního majetku

Ať jste doma, na cestě do práce nebo na jiném místě v dosahu civilizace, útočí na vás reklamy. Číhají skoro všude a nakonec vám nacpou do hlavy názor, že musíte koupit postupně celý svět.

Když chci chleba, už se mi snažíví obchodníci pokouší vnutit posledního čokoládového zajíčka. Zbyl z Velikonoc. Je olezlý, ale zlevněný. Kdo by odolal jeho smutným, osamělým očím a nízké ceně? Dostávám strach, že když ho ponechám

samotného v regálu, dopustím se týrání zvířat. Naštěstí jedna citlivá paní řeší problém za mě a ujímá se ho. Chudák paní. Doma svádí její city urputný souboj s chuťovými buňkami. Zajíčkově věkem sešlé tělíčko je nepoživatelné. Alobalová očka smutně koukají. Paní hledá pomoc na internetu. Jistě se najdou lidé se stejným problémem – sníst nechutného zajíčka, nebo ho vyhodit? Další spojení se světem je však zásadní chybou. Než najde radu, je zaplavena asi miliónem reklam. Zlevněná vejce, levné ponožky a nakonec traktor, ke kterému dostanete živého zajíce zdarma. Paní kupuje vše. Čokoládové kuřátko za pouhých 50% je také neodolatelné. I když věkem je to spíše slepice ve středních letech. Svému osudu se nevyhne. Pomalu se rozkládá pod koly traktoru. Zajíc zamyšleně ohlodává uši svému čokoládovému příbuznému.

Reklam přibývá, věci v domě také. A narůstá i počet lidí, kteří se topí v hromadách zbytečností. Ale každý jednou zemře a až odcestuje na hřbitov v některé z výhodně zakoupených rakví, čeká jeho potomky nelehká práce – zbavit se zděděného majetku.

Proto se zkuste zhluboka nadechnout, zavřít oči i uši a být spokojeni s tím, co máte. Ocení to vaše peněženka, děti a snad i vy samotní.

Helena Brunnerová (G6)

Ulice Hroznová

Za dávných a dávných časů Brno ještě nebylo městem, jen trošku větší vesnicí. Za těchto starých časů, kdy ještě rostly hrozny na poli jako brambory, se uprostřed této vesnice nacházela jedna malá ulička.

Jednou přitáhli do českých zemí kočovní Tataři, kteří se usadili v této malé a polorozpadlé ulici. Začali obdělávat pole a starat se o hrozny, které na něm rostly. Hrozny, které vyrostly, jedli a uschovávali je ve sklepech starých domů. Po čase zjistili, že se hrozny dají nejen jíst, ale i lisovat, a že šťáva z vylisovaných hroznů je přímo sváteční pítíčko. A protože jim to skutečně velmi chutnalo, rozhodli se, že uspořádají velký mejdan. Sezvali všechny známé a příbuzné až z daleké Asie, všechny obyvatele z okolních výsek a vůbec z celé vsi. Byla to velkolepá hostina. Všichni jedli hrozny, pili víno a vesele se bavili. Jenže Tataři, kteří všem ukazovali svou novou pochoutku z vylisovaných hroznů, požili při hostině více alkoholu, než je zdravo. Jejich slabý organismus zvyklý na chléb pečený na horkém kameni to bohužel už nevydržel.

Na památku této události dali jejich příbuzní opravit onu škaredou, starou a polorozpadlou uličku. Pojmenovali ji ulice Hroznová a nastěhovali se do ní. Začali pěstovat hroznové víno, jak ho známe i my. Dnes již v českých zemích sice Tataři nejsou, ale název ulice se nám zachoval až do dnešních dnů.

Alžběta Kučerová (G2)

V době, když ještě Brno nebylo tak rozlehlé, vládl na malém letním sídle kníže Lerche. Byl mladý a bohatý. Měl krásný palác, plno sluhů a poddaných. Vlastnil nespočetné množství lesů, luk a polí. Jelikož byl moudrý, měli ho lidé velmi rádi. Vybíral jen malé daně a velice rád pomáhal chudým. Proto se z jiných království do jeho panství stěhovalo velké množství rodin a starých lidí.

Ostatní králové měli jeho vychvalování po krk. Obsahy jejich pokladnic se stále zmenšovaly a oni začali ztrácet poddané. Neměl kdo obdělávat půdu, někteří z nich byli dokonce zadlužení. „Takhle to dál nejde,“ řekli všichni, když se sešli u krále Viléma, hradeckého krále. „Vždyť přijdu na mizinu,“ úpěl slezský kníže Bořivoj. Rozpoutaly se proto velké hádky o tom, jak se knížete Lercheho zbavit. Jeden navrhoval knížete zabit, druhý sesadit z trůnu a třetí zavřít ho do věže. Nakonec se shodli, že mu vyhlásí válku. Měli totiž dokonalý plán, jak knížete Lercheho přelstít.

Zpočátku to vypadalo, že všechno klapne a že v pravý čas spadne klec. Jenže mělo to háček. Panovníci měli na vybavení vojsk málo peněz. Nedalo se proto nic dělat, museli si peníze půjčit. Jediný, kdo připadal v úvahu, byl přímo kníže Lerche. „Jenže kníže náš plán prokoukne. Napíšeme, ať pošle sluhy, kteří se nic nedozví,“ navrhl Vilém. „Dobrý nápad,“ souhlasili ostatní.

Další den přijeli poslové od knížete Lercheho s velkou truhlicí. „Posadte se u nás,“ pobízel je král Vilém. Večer jeden ze sluhů knížete Lercheho zaslechl, že se něco chystá, a proto povídá druhému:

„Musíme zjistit, co se děje.“ Tajně prošli kolem stráží, aby je nevbudili, a mířili si to ke knihovně. Tam už nikdo nebyl, jen jakési plány a prázdné poháry od vína. Tu sluhové spatřili dokonalý vojenský plán obsazení jejich země a velice se polekali. Najednou však uslyšeli vrznutí a utíkali zpátky. Brzy ráno se vypravili domů a hned knížeti hlásili, co se přihodilo.

Kníže Lerche přikázal, aby donesli podrobnou mapu jeho říše. Sluhové ukázali na plánech cestu a písaři ji zakreslili do mapy. Kníže přikázal zavolat rádce, se kterými vše dlouze rozebíral. Nakonec se rozhodli postavit tábor uprostřed lesa, na strategickém místě vojenského plánu. Generál dostal úkol shromáždit vojska. Do dvou dnů se vydali na dané místo a čekali. Vojáci obsadili les a skutečně postavili uprostřed tábor. Jeden voják zapískal na znamení, že přijíždí protivník. Generál se vyhoupl do sedla koně a mával pochodní. „Co se děje?“ zeptal se vylekaný kníže Vilém. „Hoří, pane!“ povídá voják. „Aha,“ řekl kníže celý vyjevený. Ale to už ho obstoupili vojáci a zatkli jeho i ostatní. „My jsme nic neprovedli!“ volali zděšeně jeden přes druhého. „Chtěli jste rozpoutat válku, tak teď to máte!“ vykřikl jeden sluha. Kníže Lerche je zavřel na pět dnů do hladomorny, a poté je pustil. Dostali za vyučenou a už se nikdy v jeho království neobjevili.

Na počest moudrého knížete byla v pozdější době ulice, kde původně stávalo jeho letní sídlo, nazvána právě jeho jménem – Lerchova.

Kateřina Buchtová (G2)

Náměstí Míru

Za dávných časů, když lidé jezdili v kočárech, se stal tento příběh. Ve vesnici jménem Brňátko moc lidí nežilo. Jelikož byla vesnice malá, patřila k městu Olomouc. Lidé z města byli nevychovaní a vesničanům z Brňátka se jen vysmívali.

Co měli vesničané dělat jiného, než si toho nevšímat. Když se někdo z města objevil ve vesnici, všichni se raději schovali, protože už z dálky slyšeli jen posměch a nadávky. Pouze jakási malá holčička se jednoho dne odvážila vylézt z úkrytu. Když ji muž z města uviděl, okamžitě se rozesmál a vydal se směrem k ní.

Posměšným hlasem řekl: „Ty se mne nebojíš?“ Malá dívka odpověděla: „Proč bych se tě měla bát? Jsi velký jako můj táta.“ „Ale jsem mnohem bohatší.“ „Copak záleží na bohatství? Záleží snad na tom, jestli si budeme pomáhat.“ Muž se jen ušklíbl a odešel.

Několik dní nato město napadli cizí vojáci, začali vše bourat, ničit a nastala městská válka. Všechno bohatství měšťanů bylo pryč a lidé se neměli kam schovat. Rozběhli se tedy do vesnice a prosili, ať je u sebe nechají. Vesničané byli zvyklí si pomáhat, a protože lidé z města byli v nouzi, tak je u sebe nechali.

Teprve když se lidé odvážili vrátit se zpět, uvědomili si své chování a velice se vesničanům omluvili. Poprosili, aby se mohli nastěhovat do jejich vesnice, a tím ji rozšířit. Z vesnice se časem stalo město – Brno – a místo, kde stávala jen malá vesnice Brňátko, pojmenovali náměstí Míru. Protože tam našli mír.

Marie Vichrová (G2)

KONIČCI A HOLKY SE NEMĚLI RÁDI...

DĚLALI JIM NASCHVÁLT...

A TOUŽILI PO SVOBODĚ...

HOLKÁM TO BYLO DIVNÉ...

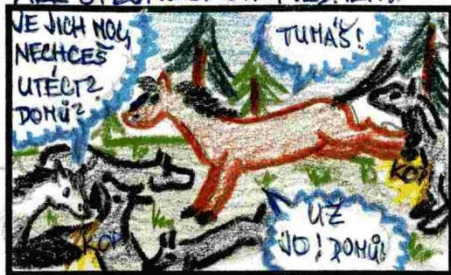
HOLKY ZAPOMĚLY ZAVŘÍT...

A KONIČCI UTEKLÍ...

ALE STEJNĚ SE BRZY VĚDĚLI...

A VRÁTILI SE DOMŮ...

ALE MUSELI TRÉNOVAT ...

A MUSELI JE CHYTIT...

DALEKO OD DOMOVA...

A VĚDY PILNĚ TRÉNOVALI, ZJISTILI, ŽE...

JIM SE VŠAK NECHTĚLO ...

KONĚCI SE LEKLI, ALE...

NAPADLI JE VLCI...

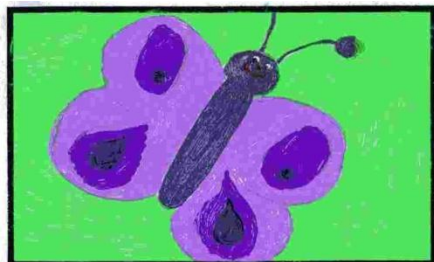

SE MAJÍ RADI! ♡

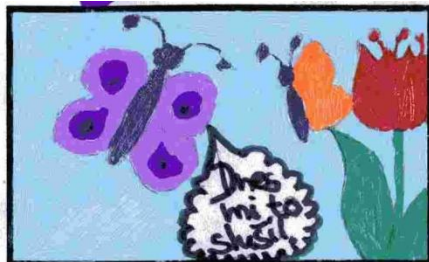

Petra Ryšavá (G1)

Motýl Krasavec

Nejkrašínější motýl široko daleko

Pořád se chlubil

A nevšiml si pavoučí sítě

Zatím na louce

Všem o tom řekl

Všichni srovnal si je vždy

Na našeho kamaráda!

Asi to myslí vážně.

Až ho někdo už neměl rád

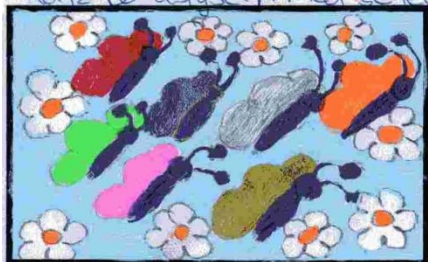
A přesto letěl do lesa, komu by se pohlubi

Když to uslyšel, hned se letěl pacht'vat

koho neuvíděl

s odpočinkem.

žal, ba se divila, co to kolem ně letí.

Hurá! Vše se povelilo.

A molyj se přestal chlubit!
Konec

Přijde chlapík do baru a objednává si třikrát velkou vodku a jedno deci sody. Barman ho obslouží, chlapík vypije sodu a všechny tři půldecáky naleje do deci sklenice.

Barman s údivem povídá: „Jeje, vy jste kouzelník?“

Zákazník vytahuje průkaz: „Ne, Česká obchodní inspekce...“

Ostravák se vrátí z dovolené v Tatrách a praví kamarádům: „Představte si, že v těch Tatrách mají vzduch, co není vidět!“

Dva miliardáři spolu tráví klidné odpoledne ve městě. Vejdou do prodejny automobilů a jeden z nich si vybere nádherný mercedes. Už už vytahuje zlatou kreditku, když ten druhý křičí: „Ne, ne, to auto platím já! Tys přece platil zmrzlinu!“

„Tati, potřeboval bych do počítače nový hard disk.“

„A co kouzelné slovíčko?“

„Do háje! Všechno je dneska zaheslované.“

„Čau, Fero, co děláš?“

„Ale, nic.“

„A jak ti to jde?“

„Nic moc, velká konkurence.“

„Mamíííí, Pavel mi dal facku!“

Pavel: „Už zase lžeš? Chceš dostat ještě jednu?“

„Pepičku, jaké vlasy má tvůj otec?“

„On má jenom hlavu.“

„Prosím vás, sousede, kolik kilo švestek sklídíte z toho velkého stromu?“

„To je různé, většinou to závisí na počtu dětí v okolí.“

„Víte, pane kolego, že k vám do třídy chodí můj vnuk?“

„Ano, vím, je to velice vtipný člověk. Například minulý týden si bral volno na váš pohřeb.“

„Pane Nováku, ty bolesti ve vaší noze jsou prostě věkem.“

„Divné. Moje druhá noha je úplně stejně stará a nebolí.“

V hodině fyziky:

„Tělesa se teplem roztahují a zimou smršťují.“

„Tak třeba prázdniny, pane učiteli, v létě jsou dva měsíce, a v zimě jen týden.“

*Kristýna Mrázová,
Martina Šedá (G4)*

Jak jsme v minulém čísle slíbili, tak konáme. Slavnostně otevíráme naši poradnu. Své dotazy můžete i nadále psát na náš email: casopis@cmsps.cz

Vážená poradno, redakce Lercháče, mám takový problém: Už delší dobu jsem zamilovaný do jedné slečny od nás ze školy. Jen nevím, jak jí to říct. Vždy, když ji uvidím, začnu se hrozně stydět a koukám do země. Mám strach, jestli by o mě vůbec stála. Porad', prosím, jak jí mám říct, že ji miluji.

S pozdravem Jan Příklad G7

Jan Škrášek:

Milý Honzo, jsi moc skvělý kluk a musíš si věřit. Dívky jsou často velmi odměřené, proto mají kluci problémy je oslovit. Ale mám pro Tebe tajemství - ony to jenom předstírají! Tady je pár rad: vykoupej se, vezmi si košili, rozepni dva knoflíky (shora), nehulákej, schovej veškeré cigarety a bodné zbraně. Pak jsi nachystaný na oslovení. Můžeš si také připravit i nějakou pěknou básničku! Držím Ti palce! Honza

Lercháč – Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Redakční rada: Klára Kročová, Veronika Králová, Alžběta Pilerová, Tereza Lerchová, Anna Kubešová, Martina Šedá, Kristýna Mrázová, Tereza Benešová, Martina Hermannová, Vojtěch Janský, Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová, Vanessa Špačková, Jan Škrášek, Jan Kilián, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Jazyková korektura: Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

Titulní strana: Zbyněk Řehoř

Grafická spolupráce: Jan Škrášek

Redakce: Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v dubnu 2009. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 5. 2009.